

šetely svého úkrytu. Křeček je obětavě zahřívá a morčata přitulila se k vretkám a uvnitř pohovky panovala mezi zvířaty skutečná shoda rajská. Proto byla konána velká rodinná rada.

Ženich zapletl se také do toho a hnán zoologickou povodní neudržel se na povrchu neutrality a počal esotivně mluvit o ježkově. Mluvil dosti logicky, že ježek má bodliny, které píchají. Strčí-li se tedy ježek do pohovky, vyptchá je všechny odamtud, neboť jistě jim napadne, když už jsou tak pěkně pohromadě, ježka zahřívá, a to že se strašně zmylí. Nabídl se také, že půjde ježka koupit.

„Kupte raději hned dva, pane Kratochvíle,“ řekla stárostlivě paní Honzátková. Pan Kratochvíl vzdávil se tedy, přičemž zablábolil ještě ve dveřích něco o tom, že žere šváby takový ježek. Ježkové, s kterými se vrátil a kterými doplnil zařízení šťastné domácnosti, byli melancholičtí chlapíci. Když je vybalil na podlahu, tu se protáhli, vystřili z bodlin svůj rypáček, podívali se smutně kolem sebe, vyrazili ze sebe „tl tl“ a převálili se v ostratou kouli. Ty dvě koule vmačkal pak pan Kratochvíl v rukavičkách do pohovky.

Ozvalo se odamtud zlostné prskání a pištění, nad otvorem objevila se hlava rozčileného křečka, jako by se chtěla zeptat, co to za pořádek, a zmizela za chvíli opět uvnitř, kde zatím ježkové zalezli na dno pohovky, nestarajíce se ani o vretky, ani o křečka, ani o morčata.

Nastal uvnitř opět klid. Zoologická zahrada rodiny Honzátkovy upadla ve zdravý spánek. Když nikdo z pohovky nevyšlézal, bylo usneseno svatbu odložit na několik dní.

Panu Kratochvílovi se zdálo, že pak ježky měl vypudit pomocí zíhaných hyen, zíhané hyeny z bytu prostřednictvím jaguárů a celý sen končil hrůzným obrazem

ohlodaných kostí v kuchyni u Honzátků, kostí tchyně a tchána.

Pan Honzátko zatím nelenil a ředitelství gymnázia, kde jeho synek nijak nevyrušoval, obdrželo od něho dopis, kterému pan ředitel nijak nerozuměl:

Slaownému ředitelství gymnázia u Jirovcové ulici.

Podpsany uctivě prosí slaoné gymnázium, aby vzhledem ku změněným rodinným poměrům bezodkladně učinilo kroky, aby křeček, který jest uschován u podepsaného, byl mu odebrán a vycpan. S veškerou úctou

Václav Honzátko, pokladník, Žižkov, Orebnišská 5

Pan ředitel dal k sobě zavolat mladého Honzátku a se zájmem se ho vyptával, píše-li často jeho pan otec takové dopisy. Honzátko se vyjádřil, že neví. Nato se ho pan ředitel ještě optal, zdali jeho pan otec nebyl někdy v nějakém ústavu či sanatoriu. Honzátko, aby stále neřikal ne, tentokrát pro změnu přikývl hlavou.

„Musíme ho upokojit a uklidnit,“ pomyslil si ředitel, a tak dostal pan Honzátko tento dopis:

Vzhledem k Vašemu dopisu musíme s velkou lítostí Vám oznámiti, že ředitelství gymnázia na vycpaní nereflektuje.

Ředitelství ústavu

Po obdržení toho dopisu odešel pan Honzátko rozčileně k pohodnému na Vyšehrad, kde mu bylo řečeno, že není možno úřední cestou utřáct zvířata v soukromých bytech, ryborž že se musí dopravit na kontumenační stanici.

Malý Honzátko mezitím prodal zeměpisný atlas a za všechny peníze koupil zrní, které nasypal všechno do pohovky, aby zvířata neměla hladu.